

Η ΑΠΑΘΗ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

“Η οικολογική
δράση ή είναι
επαναστατική
δράση ή δεν είναι
τίποτα. Η οικολογία
ή θα αποκαλύπτει
τις ταξικές
κοινωνικές αιτίες
και τις απάνθρωπες
σχέσεις που

δημιούργησαν έναν ολοκληρωτικά δηλητηριασμένο
πλανήτη ή θα είναι ένα καλλυντικό του
καπιταλισμού. Μια θλιβερή επιστροφή στην
παραδοσιακή πολιτική, στην ψηφοθηρία, στον
ιδεολογικό σκοταδισμό.” M.M.

*εισαγωγή

"Πλανήτης Γη - Ωρα Μηδέν!", "Η ημέρα της ΓΗΣ", "Πράσινα μέτρα". Καθημερινά βομβαρδιζόμαστε από θεωρίες, σπότη και εικασίες που μας εκφοβίζουν και ενοχοποιούν για ένα φυσικό περιβάλλον που νοσεί και απειλείται, κι ως εδώ κανείς δε διαφωνεί. Τα λόγια είναι κοινά ,είτε ακούγονται από πολιτικούς, είτε από δημοσιογράφους , είτε από "ευαισθητοποιημένες εταιρίες", είτε από κρατικοδίαιτους επιστήμονες . Χρησιμοποιώντας πομπώδη κι επιβλητικό λόγο , στοχεύουν στο συναίσθημα κι όχι στη λογική του δέκτη , αφυπνίζοντάς του το ένστικτο της επιβίωσης. Το αποτέλεσμα? Ο "κινητοποιημένος" δέκτης να ζητήσει από τους ίδιους που του πρόβαλλαν το πρόβλημα , να του δείξουν και τη λύση.

Η υποκρισία των ΜΜΕ , των πολιτικών και των λοιπών τρομολάγων μας έχει πλέον κουράσει και εξοργίσει. Προβάλλουν το "περιβαλλοντικό" ως μείζον ζήτημα , αλλά ταυτόχρονα χρησιμοποιούν μέσα και τρόπους να μας αποστρέψουν από το κοινωνικό , τη στιγμή που τα δύο προβλήματα είναι αλληλένδετα κι αναπόσπαστα. Άλλωστε ποιές στρατηγικές να σου προτείνουν εταιρείες που κερδοσκοπούν ανελέητα με την ταμπέλα του οικολογικού προϊόντος?

Οι πράσινες βιομηχανίες με τα ευφάνταστα σποτάκια είναι το ίδιο πράσινες όταν εγκληματούν στον "τρίτο" κόσμο? (πχ. Καταπάτηση υδάτινων πόρων της ινδίας από την Coca Cola)

Ο μεγαλύτερος εχθρός κι εκμεταλλευτής του ανθρώπου και της φύσης , ο καπιταλισμός, θα αλλάξει αν γίνει πράσινος?

Πόσους ψήφους πρέπει να μετρήσουν τα οικολογικά κόμματα για να σωθεί ο πλανήτης?

Μήπως όσο πράσινο κι αν φυτέψουμε στις ταρατσες μας θα το ποτίζουμε με νερό πλούσιο σε τόνους πετρελαίου των "πράσινων βιομηχανιών" ? (πχ SHELL στο δέλτα του Νίγηρα).

Η μπροσούρα αυτή είναι μια συλλογική έκδοση της ανοιχτής συνέλευσης "Από το σημείο X στο άπειρο" που γίνεται κάθε Κυριακή στις 20:30 στην κατάληψη Ματσάγγου. Το παρόν έντυπο τυπώθηκε σε 1500 κομμάτια και δίνεται χωρίς αντίτιμο. Θα το βρείτε στους δρόμους της πόλης ή στην κατάληψη.

* ιστορία του ιδεολογήματος της πράσινης ανάπτυξης

Τί ανάγκασε όμως το καπιταλισμό να στολίζει την άγρια ανάπτυξή του με τα επίθετα βιώσιμη αειφόρο, πράσινη; Με τα επίθετα αυτά επιχειρεί, και εντέλει όπως θα δούμε αργότερα θα καταφέρει, να αφομοιώσει το αυτόνομο κίνημα σε Ευρώπη και Αμερική που αμφισβητούσε την διαρκή ανάπτυξη και εναντιώνονταν έμπρακτα στη καταστροφή του περιβάλλοντος. Με άμεσες δράσεις, μαζικές, δυναμικές

δι α δ η λ ώ σ ε ι ς ,
σαμποτάζ και
συγκρούσεις σε
πυρηνικά
εργοστάσια, αγώνες
ενάντια στην
αποδάσωση και στα
μεγάλα έργα
υποδομής π.χ.
αεροδρόμια,
αυτοκινητόδρομους.

Αυτό που χαρακτηρίζει το κίνημα αυτής της περιόδου είναι η σύνδεση του πολιτικού με το προσωπικό και την καθημερινή ζωή. Αυτή η ιδέα γεννιέται μέσα στο κίνημα των καταλήψεων σπιτιών και εδαφών στις μητροπόλεις της δύσης και τον αγώνα ενάντια στις αναπλάσεις των πόλεων. Μέσα στις καταλήψεις γίνονται καθημερινότητα για πρώτη φορά οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, η ανακύκλωση, η κομποστοποίηση, το ποδήλατο ως τρόπος ζωής, τα βιολογικά προϊόντα. Με αποτέλεσμα την κοινωνική αποδοχή των οικολογικών ιδεών και τη κριτική στην

ανάπτυξη ακόμη και από τα μικρομεσαία στρώματα της κοινωνίας. Στις αρχές του '80 εμφανίζεται και μια μερίδα νέων επιστημών που κάνουν κριτική στην καπιταλιστική ανάπτυξη και προειδοποιούν για τη καταστροφή του πλανήτη.

Η εξουσία προσπαθώντας να αφομοιώσει αυτά τα κινήματα μετονόμασε την άγρια καπιταλιστική ανάπτυξη σε πράσινη. Έτσι, για πρώτη

φορά το 1987 στην έκθεση B r u d l a n d 1 εμφανίστηκε το επίθετο αειφόρος ανάπτυξη, συνεχίστηκε με πορίσματα της επιτροπής σοφών και με τη συνδιάσκεψη του Ρίο για το περιβάλλον και την ανάπτυξη το 1992. Έτσι τα

αφεντικά με μια διαρκή πράσινη προπαγάνδα και υιοθετώντας το οικολογικό λεξιλόγιο καταφέρνουν να αφομοιώσουν ένα αρκετά μεγάλο κομμάτι του κινήματος. Αφού μέλη του παίρνουν κρατικές θέσεις φτιάχνουν πράσινα κόμματα, ΜΚΟ, και συμμετέχουν σε κυβερνητικούς συνασπισμούς.

Στις μέρες μας, ακόμη και οι μεγαλύτερες πολυεθνικές εταιρείες πρασίνισαν π.χ. BP, SHELL, IKEA. Επίσης, αυξάνεται η πώληση βιολογικών προϊόντων και ο

οικοτουρισμός γίνεται η νέα βαριά βιομηχανία των μεσογειακών χωρών. Ακόμη και το μοντέλο των οικοκοινοτήτων και των αυτόνομων χωριών που δημιουργήθηκαν από ριζοσπάστες αναρχοοικολόγους το υιοθέτησε ο καπιταλισμός, το έφερε στα μέτρα του και δημιούργησε τις καπιταλιστικές πλέον πράσινες πόλεις, με αποτέλεσμα τα αυτόνομα χωριά να

φαντάζουν γραφικά. Συγκεκριμένα μέχρι το 2020 θα γίνουν 30 τέτοιες πράσινες πόλεις με εκατομμύρια κατοίκους.

Τέλος το 2005 με το πρωτόκολλο του Κιότο που είχε ως αποτέλεσμα η ρύπανση να γίνεται παγκόσμιο εμπόριο όπου κάθε κράτος μπορεί να αγοράζει και να πουλάει δικαίωμα ρύπανσης.

* πράσινος καπιταλισμός

Πλέον η πράσινη ανάπτυξη είναι ένα σύστημα πολιτικής διακυβέρνησης που περιέχει βασικούς τομείς οικονομοτεχνικής εφαρμογής. Η πράσινη ανάπτυξη ήταν ένας από τους βασικούς πυλώνες της νίκης του Ομπάμα στις εκλογές, και ένας από τους βασικούς πυλώνες της προεκλογικής καμπάνιας του ΠΑΣΟΚ.

Ξεκίνησε σαν σύστημα διακυβέρνησης, αποσπασματικά επί Κλίντον στις ΗΠΑ και πλέον φαντάζει τόσο ισχυρό ώστε να είναι το πολιτικό-οικονομικό σύστημα του μέλλοντος "πράσινος καπιταλισμός". Χαρακτηριστικό παράδειγμα του Γκαιμπελικού συστήματος προπαγάνδας που είχε αναπτυχθεί είναι η μαρτυρία του Γ.Γ. αγροτικής ανάπτυξης επί Κλίντον που δήλωσε ότι: "εάν τολμούσες να αμφισβητήσεις αυτό το σύστημα ανάπτυξης όχι απλά σε θεωρούσαν "ανήθικο" αλλά σε βάφτιζαν γελοίο, ηλίθιο και εχθρό του κόμματος.

Πάμε να δούμε μερικούς βασικούς συντελεστές που εργάστηκαν μεθοδικά για να έρθει στο προσκήνιο ο πράσινος καπιταλισμός.

Ο Michael Taylor θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν ένας από τους κύριους θιασώτες του πράσινου καπιταλισμού. Ανήκει στον σκληρό πυρήνα του Ομπάμα, είναι νομικός, γραφειοκράτης και έχει αναλάβει να κατασκευάσει όλο το νομικό πλαίσιο για την πλήρη εφαρμογή της πράσινης ανάπτυξης στις Η.Π.Α. Επίσης συντονίζει ένα 'ανεξάρτητο' όργανο που ασχολείται με την Ε.Ε και τις δυσκολίες εξαγωγής της πράσινης ανάπτυξης στην Ε.Ε. Αυτός λοιπόν ο Michael Taylor υπήρξε για αρκετά χρόνια νομικός σύμβουλος της Monsanto, φτάνοντας μάλιστα στη θέση του αντιπροέδρου. Ετσι ο Taylor εμφανίζεται

ως φανατικός θιασώτης των βιοκαυσίμων ιδιαίτερα αυτών που παράγονται από μεταλλαγμένο καλαμπόκι ή σόγια!

Άρα τα ερωτήματα μεγαλώνουν ευαισθησία για το περιβάλλον ή πιο πολύ χρήμα για τ'αφεντικά;

*** για την έννοια της ανάπτυξης**

Η επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού βαπτίστηκε ανάπτυξη, ένα δόγμα που τις τελευταίες δεκαετίες προωθείται από το καπιταλιστικό σύστημα και αποτελεί την κινητήρια δύναμή του. Η ανάπτυξη είναι μια έννοια που αντηχεί ως πολύ θετική στα αυτιά των περισσότερων ανθρώπων. Κι αυτό γιατί συνηθίζεται να ταυτίζεται με την πρόοδο μιας κοινωνίας, δηλαδή με την καλύτερευση των συνθηκών της ζωής μας. Κάτι τέτοιο όμως θα μπορούσε να συμβαίνει μόνο αν τα κριτήρια βάση των οποίων αναπτύσσεται μια περιοχή διαμορφώνονταν σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Στην πραγματικότητα όμως αυτό που συμβαίνει είναι η ανάπτυξη μιας

περιοχής να καθορίζεται με βάση τα κέρδη των από πάνω. Κέρδη που εξασφαλίζονται με την εκμετάλλευση των από κάτω

και την λεηλασία της φύσης. Άρα θα μπορούσαμε

να πούμε ότι ανάπτυξη για μας, τους από κάτω, σημαίνει σκληροί έως άθλιοι

όροι εργασίας, τσιμεντοποίηση,

αύξηση της καταστολής,

ανεργία, καμένα δάση,

αποξένωση στη καθημερινότητα

κτλ.

* καινούριες αγορές και η "κρίση της τσιγκιρίας"

Ο καπιταλισμός προφανώς δεν μπορεί παρα να έρχεται αντιμέτωπος συνέχεια με τα αδιέξοδα που ο ίδιος γεννάει.

Οικονομικές κρίσεις, πόλεμοι, γενοκτονίες και τερατώδεις καταστροφές. Και είναι κάποιες κρίσιμες καμπές αυτού του συστήματος που αναγκάζεται να κάνει μια στροφή, για να γλυτώσει απο τυχόν κοινωνικές πιέσεις που μπορεί να συναντήσει στο μέλλον.

Αυτό ακριβώς συμβαίνει και τώρα με το προσωπείο της πράσινης ανάπτυξης. Τα κινήματα που είχαν εμφανιστεί πρίν, αφωμοιώθηκαν και ξεχάστηκαν, και τώρα είναι οι καπιταλιστές αυτοί οι οποίοι αγωνιούν για το μέλλον του πλανήτη, με άλλα λόγια φροντίζουν το μέλλον της τσιγκιρίας τους.

Με φόντο μια ακόμη οικονομική κρίση, με την υποστήριξη δεκάδων μκο και αριστερών κομμάτων και οργανώσεων, με τη χρόνια πλέον προπαγάνδηση του περιβαλλοντισμού, το έδαφος είναι έτοιμο για το άνοιγμα της νέας μπίζνας με το όνομα πράσινη ανάπτυξη.

" Πρόκειται για την ικανότητα του καπιταλισμού να εκμεταλλεύεται τις καταστροφές που ο ίδιος προκαλεί"

Εναλλακτικές πηγές ενέργειας, φιλικά προς το περιβάλλον προϊόντα, κάδοι ανακύκλωσης, βιοδιασπώμενες σακούλες για μια οικολογική υπερκατανάλωση, είναι μια μικρή πτυχή η οποία έχει μπει στην καθημερινότητά μας. Μια πτυχή ενός πολύ μεγαλύτερου παιχνιδιού το οποίο παίζεται στις πλάτες των ανθρώπων και της φύσης. Μια τεράστια βιομηχανία έχει αρχίσει να αναπτύσσεται φιλοδοξώντας να βγάλει το κεφάλαιο από τη δύσκολη θέση και να καθυστερήσει τις συνέπειες του κοινωνικού προβλήματος που έχει δημιουργήσει.

Οι εκτιμήσεις της γερμανικής κυβέρνησης είναι ότι το 2020 η πράσινη βιομηχανία θα απασχολεί περισσότερους εργαζόμενους απο την αυτοκινητοβιομηχανία, που αποτελεί βασικό πυλώνα της γερμανικής οικονομίας. Οι νέες αγορές που

ανοίγονται έχουν τεράστιες προοπτικές κέρδους το οποίο θα προκύψει φυσικά απο την συνέχιση της καταστροφής του πλανήτη.

Ένα σημαντικό παράδειγμα στο οποίο αξίζει να σταθούμε είναι τα βιοκαύσιμα. Η παραγωγή δηλαδή καύσιμης ύλης για ενεργειακές ανάγκες απο φυτά όπως το καλαμπόκι και η σόγια πρώτιστα στις Ηνωμένες Πολιτείες, το λιναρόσπορο καθώς και το συναπόσπορο, κυρίως στην Ευρώπη, το ζαχαροκάλαμο στη Βραζιλία, το φοινικέλαιο στη Νοτιοανατολική Ασία κ.α. Η παραγωγή βιοκαυσίμων απαιτεί τόσο πολλή ενέργεια που περισσότερο εντείνει παρά βοηθάει στην αντιμετώπιση φαινομένων όπως αυτό του θερμοκηπίου.

Αυτή τη στιγμή οι καλλιεργητές εγκαταλείπουν τις παραδοσιακές καλλιέργειές τους, για να φυτέψουν φυτά τα οποία θα μπορούν να γίνουν βιοκαύσιμα. Για να καλυψουν τις ανάγκες της ενεργειακής ζήτησης απαιτείται η καταστροφή τεράστιων εκτάσεων γής. Τα δάση του Αμαζονίου αποψιλώνονται για να καλλιεργηθούν φυτά για βιοκαύσιμα. Το ίδιο συμβαίνει και στα δάση της Νοτιοανατολικής Ασίας. Οι επιπτώσεις στο περιβάλλον είναι ακόμα περισσότερες αν σκεφτούμε μόνο τις ποσότητες λιπασμάτων που απαιτούνται για αυτές τις καλλιέργειες.

Αλλά δεν είναι αυτό το μοναδικό πρόβλημα σχετικά με τα βιοκαύσιμα.

Πέρα απο τη λεηλασία των δασικών εκτάσεων έρχεται και το ζήτημα των οικονομικών και κοινωνικών προεκτάσεων. Η αυξημένη ζήτηση βιοκαυσίμων έχει σαν αποτέλεσμα την άνοδο των τιμών του καλαμποκιού, του ριζιού, της σόγιας και άλλων δημητριακών. Πράγμα που μπορεί να έχει τρομακτικό αντικτυπο στις φτωχότερες κοινωνίες του πλανήτη.

Τη στιγμή που οι πρωτοκοσμικές κοινωνίες ζητάνε βιοκαύσιμα για να κινηθούν, σε κάποιες άλλες έχουν αναγκη απο αυτά τα φυτά για να τραφούν. Το 2007 στο Μεξικό

ξέσπασαν ταραχές για τις τιμές του καλαμποκιού μιας και η τιμή της τортίγιας, βασικής πηγής ενέργειας για τα φτωχότερα στρώματα είναι η υψηλότερη της δεκαετίας με άνοδο 400%.

Έτσι απο τη μια έχουμε το λαϊφστάιλ του δυτικού με το υβριδικό αμάξι και απο την άλλη εκατομμύρια ανθρώπων που θα πεθάνουν απο τη πείνα μη μπορώντας να αγοράσουν

βασικές τροφές όπως το καλαμπόκι ή το ρύζι. Και φυσικά ανάμεσα στην επιλογή ρεζερβουάρ ή στομάχι είναι προφανές ότι ο καπιταλισμός θα διαλέξει το πρώτο.

Το ζήτημα όμως δεν είναι ανθρωπιστικό γιατί και πάνω στο ανθρωπισμό ο καπιταλισμός πατάει και κερδίζει. Είναι ταξικό, πολιτικό και βαθιά κοινωνικό.

*** το lifestyle της οικολογίας απο τον καναπέ**

Το κράτος και τα αφεντικά εναποθέτουν τις ευθύνες τους στον κάθε ένα πολίτη- καταναλωτή ξεχωριστά κάνοντάς τον ενοχικό προς την καταστροφή της γης. Του δείχνει ότι το περιβάλλον είναι σε κρίσιμη κατάσταση και του προτείνει λύσεις όπως την αγορά οικολογικών λαμπτήρων, αμαξιών και οικιακών συσκευών χωρίς να μειώνεται η καταναλωτική του μανία.

Μετά λοιπόν όλα είναι καλά και έχει εκτελέσει το καθήκον του έχοντας υιοθετήσει τις λύσεις τους, οι

οποίες δεν είναι στην ουσία τους λιγότερο καταστροφικές για τη γη και αυτόματα οι κύριοι ένοχοι εξιλεώνονται. Η υπερκατανάλωση παραμένει και οι εταιρείες

συνεχίζουν να πωλούν προϊόντα αντικαθιστώντας τα με

"οικολογικά". Οι μεγάλες βιομηχανίες συνεχίζουν να παράγουν και να ρυπαίνουν, να καταστρέφουν και να βεβηλώνουν τη φύση. Έτσι, κλείνοντας μια

μέρα για μια συγκεκριμένη ώρα τα φώτα μας ταυτόχρονα όλοι, γινόμαστε εμείς οι υπαίτιοι της

καταστροφής ξεχνώντας ότι η οργή πρέπει να στραφεί στους πραγματικούς δολοφόνους της γης. Γιατί δε νοείται καπιταλισμός χωρίς να εκμεταλλεύεται όσο πιο πολύ μπορεί, δε νοείται σύστημα κέρδους που νοιάζεται για τη σωτηρία της γης. Για τους εκμεταλλευτές της η γη είναι απλά ένας πόρος και η σχέση τους με αυτή είναι σχέση ιδιοκτησίας.

* περιβαλλοντισμός - οικολογία

Όσο εφησυχασμό και επανάπαυση της συνείδησης να δημιουργούν η ανακύκλωση, η αγορά οικολογικών συσκευών και η πλύση των ρούχων στους 30ο βαθμούς και όχι στους 40ο, ο ευδαιμονισμός και η αφαίμαξη των πρώτων υλών-προκειμένου να καλυφθούν οι συνεχώς αυξανόμενες καταναλωτικές "ανάγκες"- φαίνεται να μην προβληματίζει κανέναν. Ο υποτιθέμενα εναλλακτικός τρόπος ζωής και το πράσινο "lifestyle" που πλασάρονται σαν κραυγή σωτηρίας από τις πολιτικές και οικονομικές εξουσίες για τον περιορισμό (και όχι την αντιμετώπιση) της κρίσης που περνάει το περιβάλλον έρχεται σε ολοκληρωτική αντίθεση με την ανεξέλεγκτη υπερκατανάλωση υλικών αγαθών που κυριαρχεί σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες του σήμερα.

Ο μέσος αστός νιώθει περηφάνια και ικανοποίηση την ώρα που πετάει τις υπεράριθμες σακούλες με σκουπίδια στον κάδο ανακύκλωσης, σίγουρος πως έκανε το χρέος του προς την εξουσία (όχι το περιβάλλον), η οποία τον έπεισε πως ο μπλε κάδος οδηγεί στη σωτηρία και τη λύτρωση του. Η τραγική πλύση εγκεφάλου που έχει προκαλέσει το καπιταλιστικό πρότυπο (κοινωνική καταξίωση από το "έχειν" και όχι από το "είναι") έχει οδηγήσει τον παθητικοποιημένο πια άνθρωπο να παράγει και να καταναλώνει όχι απλώς συγκαταβατικά και ανεκτικά, αλλά απολαυστικά και ενίοτε

οργανιστικά, αδιαφορώντας για την αλόγιστη εκμετάλλευση του φυσικού περιβάλλοντος που απαιτείται για την ικανοποίηση των εξωπραγματικών και περιπτών αναγκών του.

Εδώ είναι απαραίτητο να ξεκαθαριστούν επιτέλους οι έννοιες της "οικολογίας" και του "περιβαλλοντισμού" και να γκρεμιστεί η αυταπάτη που έχει κτιστεί γύρω από αυτές:

Στην έννοια του περιβαλλοντισμού μπορούν να περιληφθούν οι

προσπάθειες μείωσης και περιορισμού της καταστροφής του περιβάλλοντος, στα πλαίσια του υπαρκτού πολιτικού συστήματος. Επικεντρώνεται, "χτυπάει" και προσπαθεί να αντιμετωπίσει τα συμπτώματα του προβλήματος, αγνοώντας και αδιαφορώντας για το αρχικό πρόβλημα και τους υπεύθυνους της δημιουργίας του.

Με τον όρο οικολογία εννοούμε ένα διαφορετικό τρόπο κοινωνικής οργάνωσης που δεν περιορίζεται στην προστασία ή στην βελτίωση περιβάλλοντος με στόχο ωφελιμιστικό και στενά

ανθρωποκεντρικό. Δεν ενδιαφέρεται μόνο για ότι περιβάλλει τον άνθρωπο, αλλά θεωρεί ότι όλα τα όντα έχουν την ίδια εγγενή, έμφυτη αξία και όχι μόνο ο άνθρωπος. Η οικολογία όμως εκ των πραγμάτων είναι αδύνατο να συνυπάρξει με τον καπιταλισμό, αφού τα ατελείωτα συμφέροντα και η αισχροκέρδεια του κεφαλαίου και των εκπροσώπων του είναι αυτοί που είναι υπεύθυνοι για το αρχικό πρόβλημα της καταστροφής του περιβάλλοντος. Η ιδεολογία του καπιταλισμού βασίζεται στα οικονομικά οφέλη των ισχυρών και την απόκτηση κερδών με κάθε δυνατό τρόπο, γεγονός που κάνει αναπόφευκτη την αλλοτρίωση της ατομικής και περιβαλλοντικής

συνείδησης και την εξαγορά της γης και της αξιοπρέπειας. Όταν ακόμα και ο αέρας που αναπνέουμε έχει μολυνθεί είναι αδύνατο η υπεράσπιση του περιβάλλοντος να γίνει υποτακτικά και συμβατά με το υπάρχον πολιτικό σύστημα. Η οικολογία εστιάζει στην ανατροπή αυτού του συστήματος "χτυπάει" το κεφάλαιο, την εξουσία, την εκμετάλλευση. Συγκρούεται αναπόφευκτα με την κεντρική ιδέα του καπιταλισμού και την απεριόριστη εξάπλωση της κυριαρχίας της πάνω στον άνθρωπο και στη φύση. Αποτελεί μια έννοια ριζοσπαστική και ανατρεπτική και όχι υποτακτική και περιορισμένη σε έναν στείρο περιβαλλοντισμό.

*** το τέλος της καταστροφής του πλανήτη είναι η αρχή της καταστροφής του καπιταλισμού**

Καπιταλισμός είναι ένα σύστημα σχέσεων εκμετάλλευσης, όχι μόνο ανθρώπου από άνθρωπο αλλά και ανθρώπου προς τη φύση, με σκοπό το κέρδος. Καταστρέφοντας εκτάσεις δασών, κατασπαταλώντας φυσικούς πόρους, μολύνοντας τον αέρα και τη θάλασσα κ.α.

Καπιταλισμός είναι ένα σύστημα που δεν διστάζει να θυσιάζει καθημερινά χιλιάδες ανθρώπους σ' όλο το κόσμο, είτε με πολέμους, είτε με εργατικά "ατυχήματα", είτε με δολοφονίες, είτε ...

... με σκοπό το κέρδος. Ένα σύστημα που λεηλατεί και καταστρέφει ολόκληρες περιοχές (βλέπε BP*) με ανεπανόρθωτα αποτελέσματα τόσο στο φυσικό περιβάλλον όσο και στους κατοίκους των περιοχών αυτών.

Όπως είδαμε λοιπόν, ο καπιταλισμός είναι πάνω απ' όλα σχέσεις εκμετάλευσης. Πρόταγμά μας δε μπορεί παρά να είναι η απεμπλοκή μας απο τέτοιου είδους σχέσεις.

Μόνο μέσα από τη συλλογική ζωή και την αλληλεγγύη μπορούμε να επιδιώξουμε την απεξάρτηση απο σ χ έ σ ε ι ς εκμετάλευσης και την μέγιστη δυνατή αυτονομία μας απο το κράτος και τους θεσμούς του (π.χ αυτονομία στη τροφή την στέγη, και την ενέργεια).

Παράλληλα θέτουμε στον εαυτό μας ως ένα κομμάτι του δ ι ά χ υ τ ο υ ελευθεριακού κινήματος συμμετέχουμε ενεργά στον αγώνα για την κ ο ι ν ω ν ι κ ή απελευθέρωση, καθώς η ολική

αυτονόμισή μας περνάει μέσα από την ολική καταστροφή του καπιταλισμού και των δομών του.

* Χαρακτηριστικό παράδειγμα το σπάσιμο του αγωγού εξώρρησης πετρελαίου στον κόλπο του Μεξικού από την BP. Με πρωτοφανή καταστροφή του θαλάσσιου, υποθαλάσσιου και παράκτιου οικοσυστήματος. Χαρακτηριστικά μέχρι τις 6 Ιουνίου η πετρελαιοκηλίδα είχε εξαπλωθεί σε ακτίνα 320Km επιρεάζοντας τέσσερις πολιτείες των Η.Π.Α.

SQUAT THE WORLD

Το παρόν κείμενο είναι η εισήγηση της συζήτησης:
" Η απάτη της πράσινης ανάπτυξης. Δεν αλλάζει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και ανθρώπου προς τη φύση, αλλάζει μόνο όνομα ο καπιταλισμός",
που έγινε στα πλαίσια των εκδηλώσεων για τα 7 χρόνια της κατάληψης Ματσάγγου.